

Balada o hrobníkovi - Jahelka, Ivo

Ami G C E7 Ami
A teď bych rád poprosil, o pozornost vaší,
Ami G C E E7 Ami
neboť vězte, že ve Lhotě na hřbitově straší.
G C Dmi Emi
Čtyři tetky z Veselíčka, když šli večer z kostelíčka,
Ami E Ami G C Dmi Ami E Ami
viděly prý ducha, až je z toho uleknutí rozbolela břucha.
F G C D7 G
Nebyl to duch Ducháček, nýbrž Ruda Dvořáček,
F C G F G C
schovaný za pomníkem, toho času hrobníkem.

Ami
R: Popel, hlína, popel, hlína, flaška rumu, flaška vína,
E7 Ami E7
však tam musí každý, navždy.

Živnost věru truchlivá, práce tuze těžká,
pro toho, kdo na krchově ve dne v noci mešká.
Nežli začal kopat hroby, prý sportovní míval hobby,
Tenhle hrobník Ruda, tak například nějaký čas chodíval do juda.
Na dně truhly kovaný, ještě kimono měl schovaný,
a nebral si to citově, že bydlí na hřbitově.

R:
Když chlap žije sám a sám, je to někdy nuda,
do hospody chodíval se povyrazit Ruda.
Patrně už odmalička, chutnala mu kořalička,
když se z krčmy vrátil, navlíknul se do kimona, po hrobech se klátil.
Když šli tetky z kostela, vyděsil je docela,
sám měl z toho legraci, ony málem kremaci.

R:
Netřeba moc žhaviti váš mozkový závit,
tu noc Ruda vzal kimono co strašící hábit.
Tvář zakrytou, nohu bosou, ještě k tomu mával kosou,
připraven až záhy, navracet se budou ženský z noční směny z dráhy.
Z dálky hlasy se blíží, Ruda terén přehlíží,
k místu činu se šine, od márnice k pěšině.

R:
Ženské ovšem provázel, ajznboňák Šmejkal,
toho jen tak nevyleká ňákej duch či hejkal.
Nezačly z něj padat botky, když se Ruda hrabal z hrobky,
zařval „Počkej, duchu, natrhnu ti tu tvou hubu od ucha až k uchu!“
Načež vlítnul do vrátek, dostal se do obrátek,
ducha pěkně od boku, nakopal do rozkroku.

R:
Pak byl Šmejkal žalován, pro ten těžký zločin,
ublížení na zdraví a výtržnický počin.
Soud vyslechnul všechny svědky, hrobníka i čtyři tetky,
potom řekl pouze, „zproštěn viny, neboť jednal v stavu krajní nouze.“
I zákony člověčí, jen na lidi se osvědčí,
Však nadpozemské bytosti, klidně kopejte dle libosti.
R: